

Thierry Meyssan: Jak je to doopravdy. USA instalovaly kyjevský režim. Ten zavedl rasové zákony. Vyráběl biologické zbraně. Chce atomovou bombu. Pozval 100 000 nácků z celého světa zastřílet si na Rusy. Tenhle režim podporujeme?

- CZ24 News | 3. dubna 2022

THIERRY MEYSSAN připomíná jako významný publicista a filosof nikoli jen Francouzům, jak je to s „ukrajinskou krizí“ doopravdy a lidem s rozumem v hlavě nastiňuje přehledný pravdivý celek, za který by u nás šel nejspíš do lochu

Západní veřejnost je pobouřena válkou na Ukrajině a mobilizuje se na pomoc Ukrajincům na útěku. Všem je přece jasné: diktátor Putin chce zničit novou ukrajinskou demokracii. Jako v každém konfliktu se nám říká, že ti druzí jsou ti špatní, zatímco my jsme ti dobří. Naše reakce je reakcí lidí zcela zneužitých válečnou propagandou, protože si nepamatují předchozí konflikty a o Ukrajině nic nevědí. Začneme tedy znovu:

Kdo byl dnes Kyjevem oslavovaný Stepan Bandera? Netvrdil, že je nacista, jen ukrajinský „nacionalista“. Od roku 1935 Bandera obhajoval politické násilí. Nechal zavraždit asi šedesát osobností, včetně dvou polských ministrů. Za druhé světové války organizoval vyvražďování židů a Slovanů. Nový ukrajinský režim postavil jeho slávě pomníky, včetně jednoho ve Lvově, městě, kde tento „hrdina“ dohlížel na strašlivý masakr.

Kdo s tím začal?

Jako na hřišti, když se spolužáci mezi sebou prali, chceme vědět, kdo to začal. Není sporu: Před osmi lety Spojené státy zorganizovaly změnu režimu v Kyjevě s pomocí ozbrojených skupin. Tito lidé si říkají „nacionalisté“, ale vůbec ne v tom smyslu, jak to chápeme my. Tvrdí, že jsou skutečnými Ukrajinci skandinávského nebo protogermánského původu, ne Slovanů jako Rusové.

Hlásí se ke Stepanu Banderovi vůdci ukrajinských kolaborantů s nacisty, pro Francouze ze symbolického hlediska ekvivalentu Philippa Pétaina, ale především Josepha Darnanda a vojáků francouzské SS divize Charlemagne. Ukrajinci, kteří se dosud nepovažovali za skandinávské a protogermánské na jedné straně a slovanské na straně druhé, je nazývají „neonacisty“.

Ve Francii je slovo „nacista“ urážkou, která se používá pro cokoli. Historicky jde o hnutí, které prosazovalo rasovou vizi lidstva, aby vysvětlilo smysl koloniální říše. Podle něj lidé patří k různým „rasám“, dnes bychom řekli k různým „druhům“. Nemohou spolu mít potomky, jako klisny a osli. V přírodě tyto dva druhy plodí muly, ale ty jsou obvykle neplodné. Proto nacisté zakazovali míšení mezi rasami. Pokud jsme různých ras, některé jsou nadřazené ostatním, odtud nadvláda Západu nad kolonizovanými národy.

Ve 30. letech 20. století byla tato ideologie mainstreamově považována za „vědu“. Vyučovala se na univerzitách, zejména ve Spojených státech, Skandinávii a Německu. Hájili ji někteří velmi významní vědci. Například Konrad Lorenz (Nobelova cena za medicínu v roce 1973) byl horlivým nacistou. Napsal, že v zájmu zachování rasy je třeba homosexuály vyjmout z masy a odstranit, jako chirurg odstraňuje nádor, protože nepozorovaně míchají své genetické dědictví s dědictvím jiných ras. Tito vědci to nemysleli o nic méně vážně než ti, kteří ohlašovali apokalypsu během epidemie Covid-19. Měli sice titul „vědec“, ale nikoli rozum v hlavě.

Jiná zkušenost

Moderní Rusko bylo vybudováno na paměti toho, čemu Rusové říkají „Velká vlastenecká válka“ a my „druhá světová válka“. Nemá pro ně stejný význam jako pro nás. Tady ve Francii trvala válka jen několik měsíců, pak jsme uvěřili ve vítězství nacistů a vstoupili do kolaborace. Viděli jsme, jak nacisté a pétainisté od roku 1940 zatkli 66.000 lidí, zpravidla za „terorismus“ (odboj). Od roku 1942 pak bylo zatčeno 76.000 Židů za příslušnost k „méněcenné rase“ a posláno na Východ, ve skutečnosti do vyhlazovacích táborů. Naopak v Sovětském svazu nacisté nezatkli nikoho. Chtěli do třiceti let vyhladit nebo zotročit všechny Slované, aby uvolnili „životní prostor“, kde by mohli vybudovat koloniální říši (Generalplan Ost). Proto SSSR ztratil 27 milionů obětí. V ruské paměti jsou nacisté existenčním nebezpečím, nikoli pro nás.

Když se tito lidé dostali v Kyjevě k moci, neprohlásili se za „nacisty“, ale za „nacionalisty“ ve smyslu Stěpana Bandery, který se také nazýval „nacionalistou“, a nikoli „nacistou“, a dokonce se předháněl v genocidních záměrech vůči Slovanům a Židům. Bývalý režim označovali za „proruský“, což je věcně nesprávné, a zakazovali vše, co evokuje ruskou kulturu. Především ruský jazyk. Většina Ukrajinců byla dvojjazyčná, mluvila rusky i ukrajinsky. Najednou bylo polovině z nich řečeno, že už nebudou moci mluvit svým jazykem ve škole a na úřadech.

Donbaský region, který je velmi ruskojazyčný, povstal. Ale také maďarská menšina, která se učila ve svém jazyce a kterou v jejím požadavku podporovalo Maďarsko. Ukrajinci z Donbasu požadovali, aby okresy Doněck a Luhansk získaly autonomní status a aby se jim vrátil jejich jazyk. Tyto prefektury (rusky oblasti) se prohlásily za republiky. To neznamenal, že by usilovaly o nezávislost, ale pouze o autonomii, podobně jako Kalifornská republika ve Spojených státech nebo bývalé republiky SSSR.

Ukrajina dohody nesplnila

V roce 2014 prezident Francois Hollande a kancléřka Angela Merkelová posadili obyvatele Kyjeva za jeden stůl s obyvateli Donbasu a vyjednali minské dohody. Garanty jsou Francie, Německo a Rusko.

Kyjev je přesto vždy odmítal plnit, přestože je podepsal. Místo toho vyzbrojil „nacionalistické“ milice a poslal je na okraj Donbasu. Všichni západní extremisté si pak přišli na Ukrajinu zastřílet. Těchto polovojských jednotek bylo minulý měsíc podle kyjevské vlády 102.000. Tvoří třetinu ukrajinské armády a jsou začleněny do Sil územní obrany. Právě dorazilo 66 000 nových zahraničních „nacionalistů“, jako posila, z celého světa.

Za osm let od minských dohod tyto polovojské jednotky podle kyjevské vlády zabily v Donbasu 14 000 lidí. Toto číslo zahrnuje i jejich vlastní oběti, ale není jich mnoho. Rusko zřídilo vlastní vyšetřovací komisi. Ta nespočítala jen mrtvé, ale i těžce zraněné. Zjistila 22 000 obětí. Prezident Putin hovoří o „genocidě“ nikoli v etymologickém smyslu zničení národa, ale v právním smyslu zločinu spáchaného na příkaz úřadů proti etnické skupině.

V tom je právě problém: kyjevská vláda není jednotná a nikdo nedal jasný příkaz k takovému

masakru. Rusko však činí odpovědným prezidenta Petra Porošenka a jeho nástupce Volodymyra Zelenského. Odpovědnost neseme i my, protože jsme byli garanty nikdy neprovedených minských dohod. Ano, jsme spoluzodpovědní za tuto pohromu.

To nejhorší teprve přijde. Dne 1. července 2021 prezident Zelenský, který vyzbrojil „nacionalistické“ polovojenské oddíly a odmítl plnit minské dohody, vyhlásil zákon č. 38 „O původním obyvatelstvu“ [2]. Tento zákon zaručuje výkon práv Tatarů a Karaimů (tj. Židů, kteří neuznávají Talmud), včetně práva mluvit svým jazykem, nikoli však práva Slovanů. Ti totiž neexistují. Nejsou chráněni žádným zákonem. Jsou to Untermenschen, podlidé. Bylo to poprvé po 77 letech, kdy byl na evropském kontinentu přijat rasový zákon. Říkáte si, že existují organizace na ochranu lidských práv a že musely protestovat. Ale nic. Velké ticho.

Proč přišla válka?

Naše vnímání událostí je zkresleno našimi předsudky. Ještě výrazněji se to projevuje v pobaltských státech a zemích, které dříve drtila „Brežněvova doktrína“. Tyto národy si a priori představují, že Rusové jsou dědici Sovětů. Hlavní sovětské vůdci však nebyli Rusové. Josef Stalin byl Gruzínek, Nikita Chruščov Ukrajinec atd. a dokonce i Leonid Brežněv byl Ukrajinec.

Dokud byly Doněcká a Luganská republika ukrajinské, byl masakr jejich obyvatel výhradně ukrajinskou záležitostí. Nikdo je nesměl chránit. Podpisem minských dohod a jejich schválením Radou bezpečnosti OSN však Francie a Německo převzaly odpovědnost za jeho ukončení. To však neudělaly.

Problém se změnil, když 21. února 2022 Rusko uznalo nezávislost obou donbaských republik. Masakr jejich obyvatel už nebyl domácí, ale mezinárodní záležitostí. Dne 23. února se opět sešla Rada bezpečnosti, když se ruská armáda připravovala na zásah. Generální tajemník OSN António Guterres na zasedání nezpochybnil legitimitu ruského uznání donbaských republik ani ruského vojenského zásahu proti neonacistům. Pouze požádal Rusko, aby dalo míru další šanci.

Mezinárodní právo válku nezakazuje, ale snaží se jí předcházet. Protože toto zasedání Rady bezpečnosti bylo bezvýsledné, mělo Rusko právo přijít na pomoc obyvatelům Donbasu zmasakrovaným neonacisty. To učinilo následujícího dne, 24. února.

Prezident Vladimir Putin, který čekal již osm let, to již nemohl dále odkládat. Nejen proto, že denně umírají lidé, nejen proto, že ukrajinská armáda chystala na 8. března obrovský masakr, ale i proto, že ruské zákony mu ukládají osobní odpovědnost za životy jeho spoluobčanů. V rámci příprav na svůj případný exodus získala v posledních letech naprostá většina obyvatel Donbasu ruské občanství.

I nejmenší finanční příspěvek velice pomáhá! Děkujeme!

CHCI PŘÍSPĚT

Exodus 2 milionů Ukrajinců

Stejně jako ve všech válkách NATO jsme svědky útěku obyvatelstva. Francouzům to připomíná exodus v roce 1940, kdy postupovala německá vojska. Je to fenomén kolektivní paniky. Francouzi se domnívali, že se Wehrmacht chystá spáchat stejná masová znásilnění, jaká byla připisována Deutsches Heer na začátku první světové války. Němci však byli disciplinovaní a k takovému násilí se nepřipojili. Bezcílný útěk Francouzů nakonec neměl žádný objektivní důvod, pouze strach.

NATO od války v Kosovu vyvinulo koncept inženýrství pohybu obyvatelstva [5]. V roce 1999 CIA zorganizovala přesun více než 290 000 Kosovanů ze Srbska do Makedonie během tří dnů. Pokud je vám více než 30 let, vzpomínáte si na hrůzná videa dlouhé řady lidí, pochodujících jeden za druhým desítky kilometrů podél železničních tratí. Mělo to vypadat jako etnické represe vlády Slobodana Miloševiče a ospravedlnit blížící se válku. Kosované nevěděli, proč utíkají, ale mysleli si, že tam, kam jdou, najdou lepší budoucnost. Vzpomínáte si na syrský exodus před sedmi lety. Šlo o oslabení země tím, že ji připravíme o obyvatelstvo. Tentokrát jde o dojetí nad ženami a dětmi, aniž by bylo nutné posílat pryč muže, kteří musí bojovat proti Rusům.

Pokaždé jsme naštvaní. Ale to, že Kosované, Syřané nebo Ukrajinci trpí, rozhodně neznamena, že je všechno v pořádku.

Evropská unie přijímá všechny ukrajinské uprchlíky. Schengenské státy přijímají všechny lidi, kteří se prezentují jako uprchlíci před válkou na Ukrajině. Podle německé zprávy asi čtvrtina těchto „uprchlíků“, kteří přísahají, že pracují a žijí na Ukrajině, nemá ukrajinské pasy, ale alžírské, běloruské, indické, marocké, nigerijské nebo uzbecké; lidé, kteří zjevně využívají otevřených dveří k legální registraci v Evropské unii. Neexistuje žádné ověření jejich předchozího pobytu na Ukrajině. Pro německé zaměstnavatele se jedná o legalizaci, která se nijak nepojmenovává.

Musíme si položit otázku, proč ukrajinský lid nepodporuje svou vládu. Během války v Kosovu stáli obyvatelé Bělehradu dnem i nocí na mostech ve městě, aby zabránili bombardování ze strany NATO. Během války v Libyi se v Tripolisu shromáždilo několik milionů lidí, aby vyjádřili svou podporu vůdci Muamaru Kaddáfímu. Během války v Sýrii vyjádřil podporu prezidentu Bašáru Asadovi milion lidí. Tentokrát nic. Naopak se dozvídáme, že týmy Teritoriální obrany loví „infiltrované ruské diverzanty“, zatímco OBSE potvrzuje, že před zahájením operace na Ukrajině žádní ruští vojáci nebyli.

NATO má lež za dobrou zbraň

Z předchozích válek jsme se měli poučit, že první obětí je vždy pravda. Od války v Kosovu se NATO stalo mistrem válečné propagandy. Tehdy se změnil mluvčí organizace v Bruselu. Jeho nástupce Jamie Shea každý den podrobně líčil nějakou příkladnou historku, buď o hrůzách srbských zločinců, nebo o příkladném odporu Kosovanů.

V té době jsem vydával noviny Journal of the War in Europe. Shrnoval jsem prohlášení NATO a depeše malých tiskových agentur na Balkáně. Každý den jsem viděl, jak se obě verze od sebe vzdalují. Podle mého názoru musela být pravda někde uprostřed. Když válka skončila, bylo jasné, že příběh Jamieho Shea je čirý výmysl, který má očernit sloupce důvěřivých novin, zatímco depeše malých balkánských tiskových agentur říkaly pravdu. A ta pravda nebyla ve prospěch NATO.

Proto přistupuji ke konsensu západních médií s určitou nedůvěrou. Například když se dozvídáme, že Rusko bombarduje jadernou elektrárnu, vzpomenu si na lži prezidenta George W. Bushe o zbraních hromadného ničení tyрана „Saddáma“. Nebo když nám říkají, že Rusové právě bombardovali

porodnici v Mariupolu, vzpomenu si na kuvajtské děti unesené v inkubátorech strašlivými iráckými vojáky. A když mě ujišťují, že zlý Putin je šílený a podobný Hitlerovi, vzpomenu si, jak jsme se chovali k Muamaru Kaddáfimu nebo k prezidentu Bašáru Asadovi.

Proto tato obvinění neberu vážně. Ukrajínští vojáci na Hadím ostrově nebyli zmasakrováni bombami, jak tvrdil prezident Zelenský, ale vzdali se ruským vojskům, jak později přiznal. Židovský památník v Babím Jaru nezničili Rusové, kteří si váží všech obětí nacistického barbarství. Záporožská elektrárna také nebyla vybombardována. Několik dní ji střežily smíšené ruské a ukrajinské týmy. Mezinárodní agentura pro atomovou energii (MAAE) navíc potvrdila, že nikdy nehrozilo žádné radioaktivní nebezpečí. Bombardována nebyla ani porodnice v Mariupolu. Byla evakuována o tři dny dříve a přeměněna na kasárna Azovského pluku (neonacistů), jak tehdy Rusko oznámilo OSN.

Takže když mi někdo říká, že „diktátor“ Putin musí být zabit, zůstávám netečný.

Tomu máme věřit?

Jak si nevšimnout, že záběry, které vidíme z vítězných „bitev“ ukrajinské armády, jsou stále stejné? Jak si nevšimnout, že vidíme jen několik zničených vozidel? Copak naši váleční reportéři nikdy neviděli skutečné války? Záběry neinterpretujeme podle toho, co vidíme, ale podle komentářů, které je doprovázejí.

Už týdny nám říkají, že ruská armáda obkličuje Kyjev na vzdálenost patnácti kilometrů, že postupuje každý den (ale zůstává na vzdálenosti patnácti kilometrů) a že se chystá k závěrečnému útoku. Když se nám vysvětluje, že „diktátor“ Putin chce kůži milého prezidenta Zelenského (který vyzbrojuje neonacisty a vyhlásil rasový zákon), o krok couvnu.

Ruská armáda nikdy neměla plán na obsazení velkých měst. Drží se od nich dál (kromě Mariupolu). Bojují proti „nacionalistickým“ polovojenským jednotkám, neonacistům. Jako Francouz, příznivec odboje proti nacistům, mají ruské armády můj veškerý obdiv.

Ruská armáda uplatňuje na Ukrajině stejnou taktiku jako v Sýrii: obklíčí města, která slouží jako útočiště nepřátel, pak otevře humanitární koridory, aby přiměla civilisty k útěku, a nakonec udeří na bojovníky, kteří zůstanou uvnitř. Proto neonacistické polovojenské jednotky tyto koridory blokují a brání obyvatelstvu v útěku. To je princip lidských štítů.

Je to válka pohybu. Musíme se pohybovat rychle. Ruské jednotky se přesouvají v nákladních automobilech a obrněných vozidlech. Nejsou to tankové bitvy. Dnes jsou tanky v operačních prostorách nefunkční. V roce 2006 jsme viděli, jak Hizballáh proměnil izraelské Merkavy v trosky. Ruské jednotky se pohybují v motorových vozidlech, proto mají obrněná vozidla. Protože jsme dodali desítky tisíc protitankových střel ukrajinské armádě, včetně neonacistickým polovojenským jednotkám, naše zbraně je ničí stejně jako jejich nákladní automobily. Nejsou to bitvy, jen přepady.

Stát Izrael se nemýlil: Premiér Naftali Benett poradil prezidentu Zelenskému, aby přijal ruské podmínky pro mír. A sice nesložit zbraně, ale zničit všechny pomníky věnované Stepanu Banderovi a zatknout nacisty, kteří byli začleněni do ukrajinské teritoriální obrany.

Tři nové problémy

Jako by situace nebyla zcela dostatečně komplikovaná, oznámil prezident Zelenský na Mnichovské bezpečnostní konferenci těsně před válkou svůj záměr získat atomovou bombu, čímž porušil podpis Smlouvy o nešíření jaderných zbraní, kterou jeho země podepsala.

Poté ruská armáda zajistila a 8. března zveřejnila pracovní dokument kyjevské vlády plánující vojenský útok na Krym a Donbas.

Ruská armáda nakonec odhalila přibližně 15 laboratoří pro výzkum biologických zbraní, které pracovaly pro Pentagon. Oznámila, že vydá zabavenou dokumentaci a zničila 320 kontejnerů s patogeny. Spojené státy jsou signatářem Úmluvy OSN o zákazu biologických zbraní (BWC), kterou doma dodržují, ale v zahraničí ji porušují. Dokumenty zveřejnil před dvěma měsíci bulharský novinář. Čínské ministerstvo zahraničí 8. března požádalo Pentagon o vysvětlení 330 biologických laboratoří, které pod různými názvy provozuje ve 30 zemích.

Ministerstvo zahraničí tehdy tuto skutečnost popřelo. Náměstkyně ministra zahraničí Victoria Nulandová však při slyšení v Senátu připustila, že Pentagon na těchto zahraničních programech spolupracuje a že se obává, že se výzkum dostává do ruských rukou. Když Rusko předložilo záležitost Radě bezpečnosti, Západ obvinil Rusko z přípravy biologického útoku pod falešnou vlajkou a vznesl proti němu obvinění. Světová zdravotnická organizace zase uvedla, že byla varována před ukrajinsko-americkým civilním biologickým výzkumem a požádala Ukrajinu, aby zničila své patogeny a zabránila jejich šíření.

Ukrajina, která si udržuje více než sto tisíc „nacionalistů“ a začlenila je do své „teritoriální obrany“, která přijala rasový zákon, pracuje na nelegálních biologických zbraních a doufá, že získá atomovou bombu, to je země, kterou podporujeme?

Rozhodli jsme se zapomenout na příklady odvahy Jeana Moulina a Charlese De Gaulla a podporujeme prezidenta Zelenského!

Sledujte nás na Telegramu: t.me/cz24news

AUTOR: Thierry Meyssan

ZDROJ: www.voltairenet.org/?lang=fr

Překlad: protiproud.info